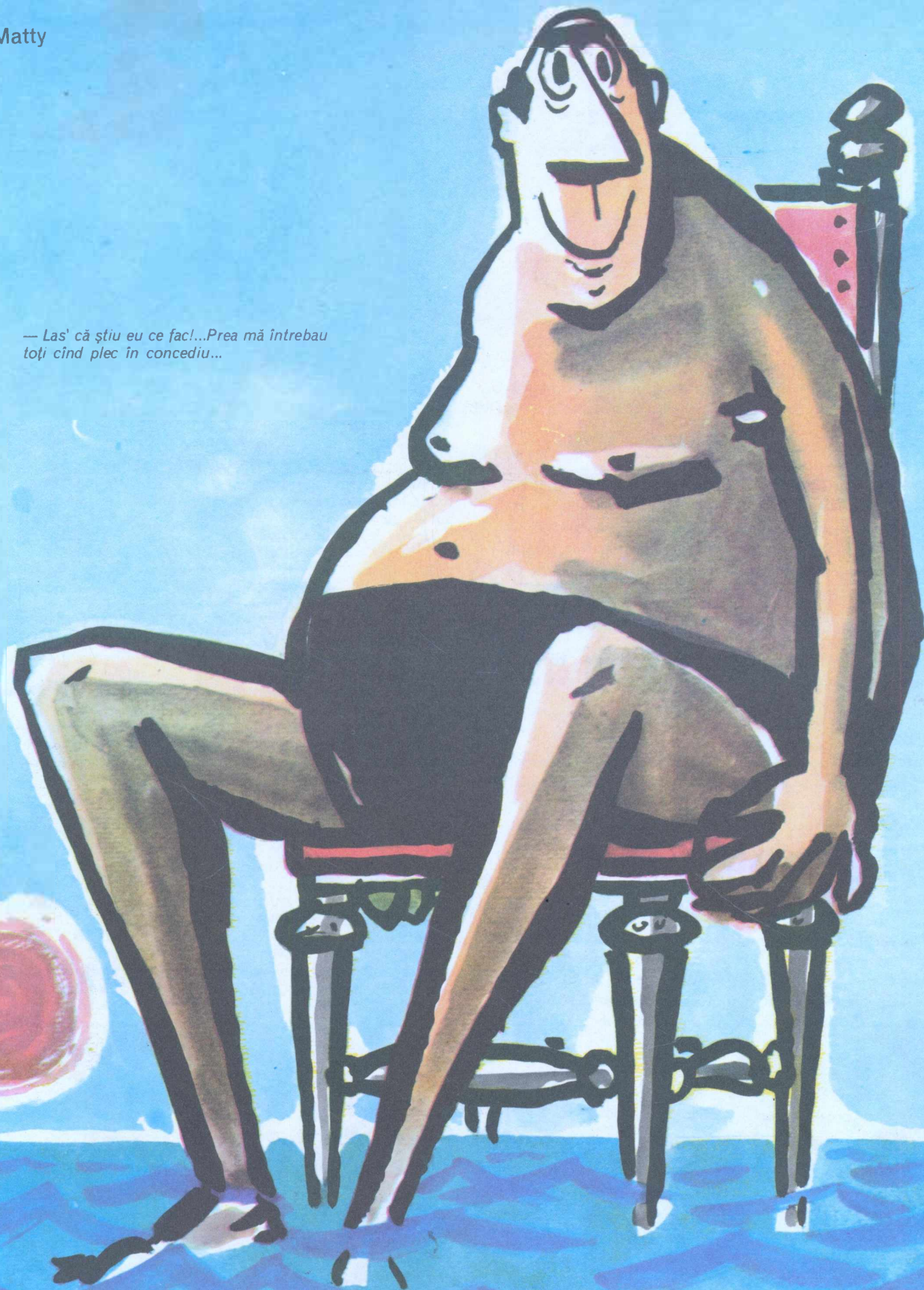

Matty

STILAX

— Las' că știu eu ce fac!...Prea mă întrebau
toți cînd plec în concediu...

13

ANUL XXII •
15 IULIE 1970 •
16 PAG. • 1,50 LEI

URZICA

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

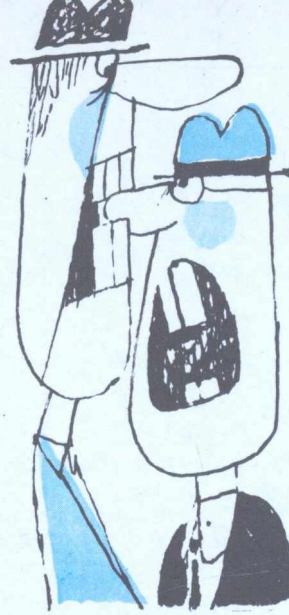
● Poezia intensă te copleșește chiar atunci când nu ești pregătit s-o primești. Nu poți ține sufletul confiscat la infinit. Are și el dreptul la evaziune, la transfigurări.

● Frica omului de a-i trece altul înainte crează la noi o panică generală. N-a pornit bine trenul de la Chitila spre București și toată lumea începe să-și dea bagajele jos, umple culoarele, se inghesuie, vociferează, se duce la fereastră, invadează treptele, strigând hamalii care sînt destul de numeroși și pot satisface pe toți călătorii, dacă acești călători ar sta liniștiți.

● Combinagiul e întîlnit în toate reuniunile alese, trecînd înaintea omului de merit, fiindcă omul de merit n-are nici vremea, nici obrazul să fie combinagiu.

● Dacă omul de pe platforma tramvaiului își face loc cu umerii și cu genunchii, cel de pe platforma socială își curbează umerii, își îndoaie genunchii, lingusește pe cel de care are nevoie, pentru ca la urmă, după ce și-a făcut treaba, să uite, să-l ocolească, să-l renege cu ingraturitate, cu cinism și să treacă în slujba altora, mai mari, mai puternici în acel moment.

● Cîtă economie de bani și de vreme, ce repede se rezolvă toate, la telefon! — Blestemată născocire! Îmi răspunde ecoul. Sinistru instrument de tortură! Primul venit, solicitatorul, pisălogul, te inoportunează cu seninătate, cînd i se năzare, su-nîndu-te ca pe un valet.

Oamenii

ani!

— Poftim! Mastoidită la opt ani!
Și de astă dată uscățivul începu să rîdă.

— De ce rîzi, dom'le?

— Că-mi vine, d-aia!

— Adică n-a fost nimic grav?! E, atunci, să-ți mai spun una: m-am operat și de vezica biliară! Acu' îți mai dă mîna să rîzi?

— Ba bine că nu! Cine nu se operează de vezica biliară?

— Așaa? Da' hipertensiune arterială ai?

— Adică e mare lucru! E, atunci află de la mine că eu am făcut și un infarct de miocard! E, ce mai zici?

— Ce să zic? Zic că te umfli în pene degeaba!

— Degeaba?

— Da! Și ca să-ți iau piuitul, ascultă aici: eu am făcut două infarcturi!

— Ei și? Da' cord pulmonar ai?

— Fleac!

— Cord pulmonar, — fleac?

— Da!

— Ce-ai spus? Repetă, dacă îndrăznești...

— Bați cîmpii! Asta am spus!

— Ce facee? Dumneata, cum văz, ești cam într-o ureche!

— Ia, te rog!

— Roagă-mă!

— Să fii cuviincios! C-altminteri...

— Altminteri, — ce?

— Altminteri, întorc cojocul!

— N-ai decît! Cu d-alde dumneata am mai avut eu de-a face! C-am fost contabil la Central!

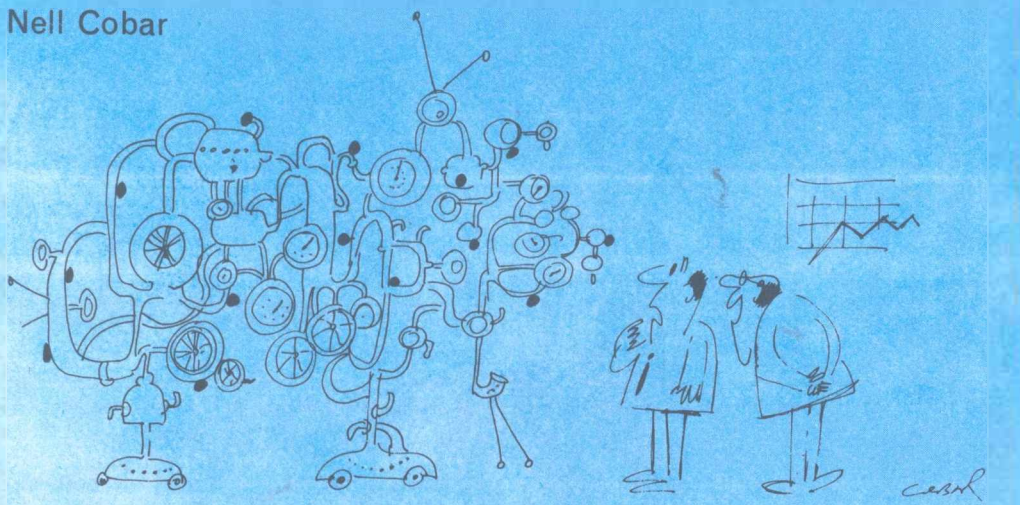
— Adică... mă faci nebulă?

— Natura! Ea te-a făcut!

— Ascultă, dom'le, dumneata nu la boli interne trebuia să vii! Trebuia să rămii la Central, da' nu la birou, — la pat! Nu vezi că ești sărit de pe linie?!

La o policlinică.
În fața cabinetului de boli interne, cîțiva cetățeni își așteaptă rîndul.
Un bătrîn uscățiv, cu un cioculeț de cinci parale și cu o privire ascuțită, e într-o aprigă discuție cu vecinul său de bancă, un bărbățel grăsan, cu un nas de uliu, împînzit de pistru.
— Și ce 'ceai că ai, de te ții atît de fudul?
— Gastrită.
— «Gastrită»? Fleac! Eu am ulcer!
— Așaaa? E, atunci află de la mine că am și spondiloză cervicală!
— Ei și? Fleac! Eu am și insuficiență coronariană! E, ce mai zici?
— Ce zic? Zic că nu m-ai dat gata nici cu insuficiența dumitale! Și ca să nu te mai umfli în pene, află că am și crize de tahicardie spastică, plus fibrilație!
— Da' arterită ai?
— Arterită? Nu, arterită n-am!
Da' am adenom de prostată! E bine?
— Fleac! Eu am fost operat de o ocluzie intestinală.
Celălalt începu să rîdă.
— De ce rîzi, dom'le?
— Păi cum să nu rîd? Vrei să mă sperii cu o ocluzie intestinală! Asta-i operație? Pe mine m-au operat de mastoidită!
— Cînd?
— Cînd nu împlinsem nici opt

Nell Cobar

— ...Și ia ce servește inovația asta?
— La realizarea pianului de inovații...

Concediu de odihnă

de Al. Bilciurescu

Motanul a plecat și el la munte
Ca omul în concediu, să respire
Ozonul și să poarte în privire
Semețe piscuri 'nalte și cărunte.

Modest, ignoră fără șovăire
Localul scump, hotelul mai de frunte,
Că n-a venit acolo să înfrunte
Pe nimenea cu ginduri de mărire!

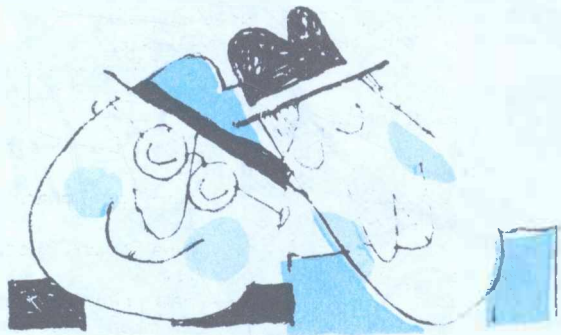
El șade în odaie mobilată,
Dar șoarecii în jurul său fac roată
Și-i fură-n timpul nopții somn și tihnă;

Iar gazda îl întreabă: — «De ce, oare,
Nu pleci tu după ei la vinătoare?»
— «Nu pot: Sînt în concediu de odihnă!»...

Simpatnici

de I. Peltz

— Eu?
— Da, dumneata, dum-nea-ta!
Cei doi s-au ridicat deodată de pe scaun și se înfruntă. Li s-a aprins privirea și ambii vociferează, gata să se încaiere.
— Inconștientule!
— Cretinule!
— Îmi închipui ce ispravă faci pe-acasă!
— Nu-ți permit să...
— Îmi permit eu! Vai de capu' nevestii!...
— Porcule!
— Măgarule! Meriți să te pocnesc!
În clipa aceea, ușa cabinetului de boli interne se deschide și apare

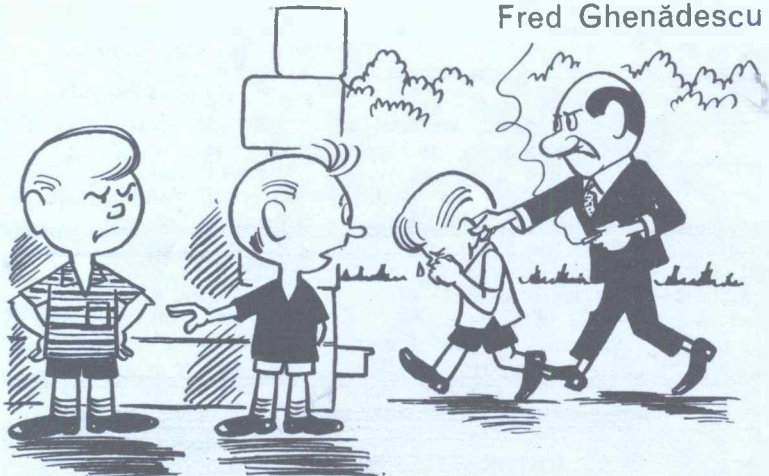

Către «adversar»:
— Va să zică... gastrită?
— Gastrită!
Pe un ton muiat în miere:
— Trebuie să te tratezi! Să nu faci ca mine un ulcer.
— Și dumneata, îi răspunde grăsunul, trebuie să duci o viață liniștită. Se zice că untdelemnul de măsline e foarte bun!
— Da, am auzit! Da' dumneata parcă ai și insuficiență coronariană.
— Exact!
— Ei, știi ce să faci? Să iei agozol.
— Da, mi-a spus soacră-mea, care are și ea insuficiență coronariană!
'Ce că-i face bine. Da' mi se pare că dumneata suferi și de arterită?!'

medicul.
— Ce-i aici? Cine vociferează?
Ce-i scandalul ăsta?
Bătrînelul:
— Nu-i nimic. Nu vociferează nimeni. Nici un scandal. Am avut o discuție...
Sare și bărbățul grăsun:
— O simplă controversă...
Medicul:
— Vă rog să vă liniștiți! Eu am aici bolnavi!
Bătrînul cu cioc:
— Aveți dreptate!
Către adversar:
— Potolește-te, dom'le, dumnea-lui examinează bolnavii!
Bărbățul grăsun:
— Bine-înțeles!
Și schimbînd brusc tonul:
— Fiți liniștit, tovarășe doctor, n-o să vă mai tulbure nimeni.

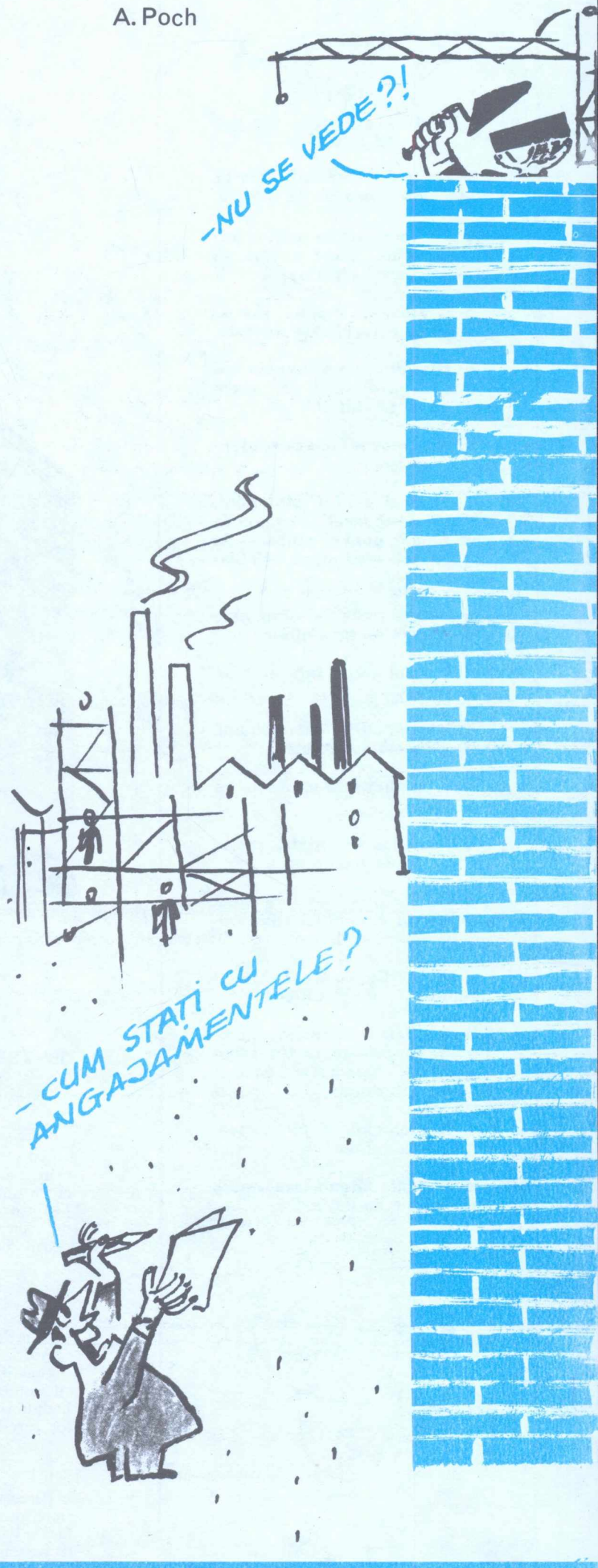
— Da, de unde știi?
— Păi din... discuție. Ți-ai făcut oscilometria?
— Mi-am făcut! A ieșit prost!
— E, să iei niște asclerol. Face minuni!
— Mulțumesc, sînteți foarte amabil! Îmi dai voie: Dumitru Georgescu!
— George Dumitrescu!
— Încîntat! E plăcut să dai de un om simpatic cu care mai schimbi o idee...
— Da, pînă îți vine rîndul la consultație! A, uite că mă cheamă! Ne mai vedem!
— Aștept pînă ieși! Îți dau telefonul meu. Joci șah?
— E pasiunea mea!
— Atunci e-n regulă! Intră, te rog! Ce plăcut e cînd dai de oameni simpatici...

Fred Ghenădescu

— Îi rupe urechile pentru că l-a prins fumînd.
— Extraordinar! Oamenii ăștia vîrstnici sînt incapabili să înțieagă problemele tineretului.

A. Poch

Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN «REFLECȚIILE» UNUI
BLAZAT

● Cel mai interesant lucru în viață, este lipsa ei de interes.

● Din moment ce murim toți pînă la urmă, lasă-i pe-alții să te depășească cît trăiești.

● Femeia te îmbată numai pînă dimineața, cînd se trezește.

● Blazatul n-are nevoie de bani. Se găsesc alții sau altele care au și pentru el.

● Viața începe în fiecare noapte.

● Dacă ai pantofi pintenogi, pantaloni «ievazați», coamă la cap, pipă în gură și coniac — de la 3 la 5 stele — pe masă, ești blazat din oficiu.

● Cel mai obositor lucru, este efortul de a nu face nimic.

● Timpul trece într-un mod «bar-bar».

● Singura muzică acceptabilă este cîntecul de lebedă.

● Fă pe plictisitul și să vezi ce te distrezi.

● Femeilor licențiate, preferă-le pe cele licențioase.

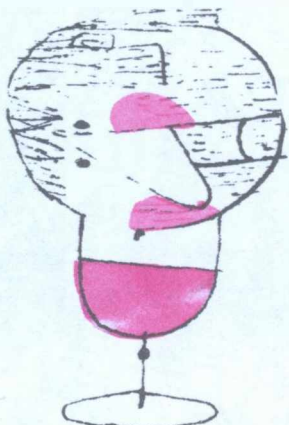
● Idealul unui om fără ideal este ca nu cumva să aibă vreunul.

● Viața? Ce e? Munca? Vezi de-altul! Timpul? Liber!!

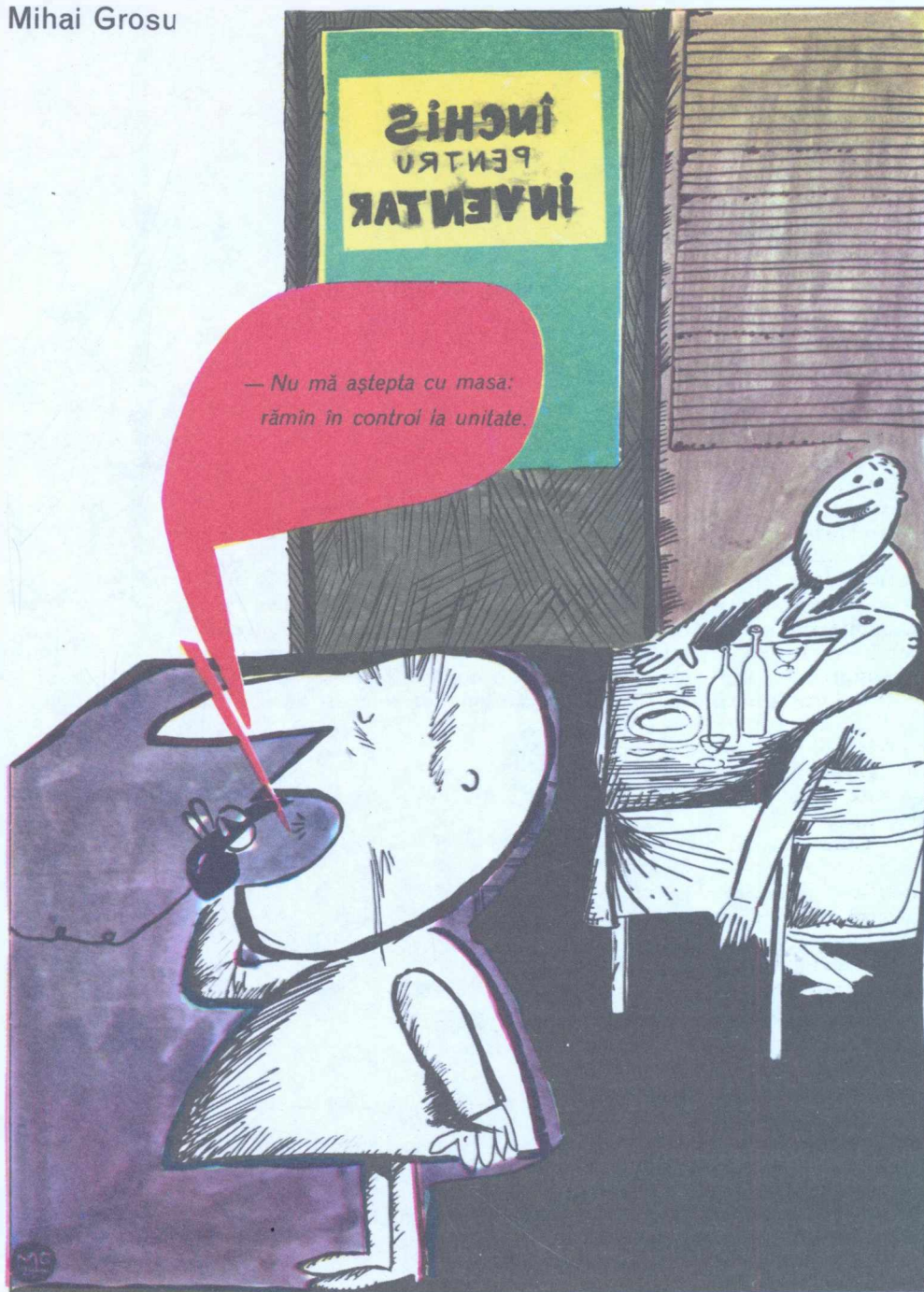
● Unei femei frumoase, îi prefer un film «western». Unui film «western», o țigară Kent. Și unei țigări Kent, două!

● Numai cine e gură-cască, se duce la dentist.

● Nu mă interesează laurii. Prefer foile de dafin.

Mihai Grosu

MICROSIOANE SATIRICE

de Vasile Băran

DEDUCȚIE I

Pe insulă erau șase.

Nu se poate ști cu ce s-au ocupat și ce-au făcut, în afară de unul care trebuie să fi fost un mare matematician de vreme ce ne-a lăsat numărul lor.

SALVARE

Toată viața iepurele s-a speriat de propria lui umbră. Adică pînă într-o zi, cînd, fugind îngrozit peste arături cu umbra după el, gata să-l înghită, dădu peste un vînător care-l scăpă de ea.

PEȘTII

Pescarul își lăsa undița înfiptă în mal și intră în apă să facă o baie. Mulțimi de pești îi treceau printre degete și pe sub frunte și pescarul

parea să-i mîngie și peștii. fericii, îi cerură să le fie el conducătorul în lupta pe care-o duceau, de-atita vreme, împotriva undiței.

ZBOR

De pe stîncă, vulturul se repezi în spinarea unui miel, strîngîndu-l între gheare și ridicîndu-l apoi în văzduh. Văzîndu-l, vînătorii își răsuciră puștile în sus și mielul căzu pe o clăie cu fin înconjurat de turmele de oi:

— El e! Îl vedeți?

Și toată viața mielul, ajuns acum berbec, trăi povestindu-și zborul său eroic peste munți.

BIOGRAFII

Una din semințe căzu, dusă de vînt, în cîmpul deschis și florile pe care le născu, lip-

site de apărare, muriră, strălucind, a doua zi, sub copite de cai.

Cealaltă nimeri într-un boschet și trăi acolo toată vara, dar n-o văzu nimeni.

PERSPECTIVĂ

Cei doi zidari lucrau la același zid.

Erau la fel de tineri și de pricepuți, se-asemănau adică, numai că unul muncea oftînd iar celălalt cîntînd.

Pricina e simplă:

În vreme ce posacul, făcînd zidul, punea doar o cărămidă peste cărămidă, celălalt construia o casă.

DEDUCȚIE II

Unul inota într-un ocean, altul într-un lighean.

Cel din lighean, firește, îi era superior fiindcă, spre deosebire de cel din ocean, el îi vedea ligheanului marginile.

ELEVUL EMINENT NELU

de Mircea Pavelescu

Nelu are 15 ani și învață cu osîrdie. Notele pe care mi le arată la fiecare sfîrșit de trimestru sînt semnificative. Cînd cineva reușește să obțină note de zece la matematică, română și latină înseamnă că-i merge capul în toate direcțiile și că poate învăța orice.

Cam așa gîndea probabil diriginta clasei lui Nelu, o domnișoară foarte aproape de vîrsta pensionării și, ca atare, posesoarea unei vaste experiențe pedagogice.

— Băiatul dumitale — mi-a spus ea într-una din ședințele cu părinții — are o minte destul de ageră, care însă, din păcate, nu este utilizată pe măsura potențialului ei.

— Cum adică? mă nedumiresc eu. Carnetul lui de note nu justifică aprecierea dumneavoastră? Pînă și la desenul artistic unde, fie vorba între noi, n-are nici un pic de talent, a primit nota maximă. Faptul acesta mă îndreptățește să cred că Nelu s-a străduit mult, de vreme ce a reușit să-și depășească lipsa naturală de aptitudine.

— Tocmai asta e problema. Talentul se învață.

— Nu sînt de părerea dumneavoastră. Ceea ce se învață este numai meseria. Talentul presupune viziune personală, sensibilitate de percepție ca și de comunicare, transfigurare etc. De pildă, versificatorul, ori cît ar fi de corect, poate să nu ajungă poet niciodată.

— Mai bine să revenim la fiul dumneavoastră. Aș vrea să-l rog să se ocupe de organizarea expoziției de desen a clasei lui. Să mă ajute, adică, în mobilizarea celorlalți elevi, în amplasarea desenelor pe pereții sălii de expoziție, ca și în toate treburile mărunte premergătoare evenimentului.

— Și credeți că Nelu...?

— Da. Este cel mai indicat: operativ, conștiincios, ordonat, într-un cuvînt: eminent. I-am dat nota zece la desen, așa că sper să mă pot bizui pe el.

Nelu n-a manifestat prea mult entuziasm pentru această dovadă de încredere. Nu de alta, dar tocmai lucra la macheta gazetei de perete, care trebuia schimbată peste două zile. Avea de scris și articolul «Noi elevii și cucerirea spațiului cosmic», tot pentru gazeta de perete.

Era într-o duminică dimineața. Nelu lucra de zor la macheta lui. Eu citeam «Șoimul maltez», roman de aventuri istorico-polițiste.

— Observ, spuse băiatul, că te-ai pornit să citești romane polițiste.

— M-am prefăcut cufundat în lectură și n-am răspuns.

— Îți plac? insistă el.

— Mă distrează! îi răspunsei eu.

— Ce anume te distrează?

— Știu eu?! Aventura în sine sau, poate, plăcerea de a descifra enigma oferită de autor, mai înainte de rezolvarea ei în ultima pagină a volumului.

— Aha! Crezi că literatura asta poate fi educativă?

— Dacă triumfă binele, desigur! Dar de ce te interesează părerea mea?

— Pentru că voiam să te rog să-mi faci referatul pentru cercul nostru cultural.

— Ce referat?

— «Cum contribuie romanul polițist la formarea caracterului adolescentului». Referent: subsemnatul.

— Și ce ți-a venit să te bagi în treaba asta?

— Nu m-am băgat eu, ci diriginta. Doar am zece la română.

— Sper că nu ești singurul elev cu nota zece la română!

— Ba mai sînt și alții, dar eu sînt și disciplinat, și operativ, și conștiincios. Sînt, într-un cuvînt: eminent.

— Asta-i părerea ta?

— Nu, a dirigintei. De fapt tot pe acest considerent m-a propus să fiu și redactorul-șef al revistei «Brazdă tinăra», ce urmează să apară luna viitoare în cadrul școlii noastre.

— Noroc că maică-ta n-a insistat prea mult să înveți pianul...

— De ce?

— Probabil că ar fi trebuit să faci parte și din orchestră. La revedere, te las să-ți vezi de treabă.

— Ce zici, facem combinația cu referatul?

— Cît trebuie să dureze?

— Vreo douăzeci de minute. Am să citesc mai rar. Ah, era să uit ceva foarte important.

— M-am întors din drum destul de îngrijorat.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu cumva ai la îndemînă niște poezii din tinerețe?

— Nu știu, să caut prin caietele vechi.

— Cu primăvară, cu luna mai, sau ceva despre casa părintească, ori vreun pastel optimist...

— La vîrsta ta scriam poezii de dragoste.

— Nu, de dragoste nu se poate. Eu sînt, după cum știi, un elev studios, operativ, conștiincios, ordonat...

— Știu, într-un cuvînt: eminent. Și ce vrei să faci cu poeziile mele?

— Vreau să le pun pe numele meu, în cadrul concursului școlar de poezii lirice pe Capitală.

— Și ce, vrei să participi la concurs cu poeziile mele?

— Bineînțeles! Eu nu mă pricep să fac versuri, iar diriginta pretinde că pentru un elev deștept ca mine, activitatea asta e un fleac, mai ales dacă am la îndemînă și un dicționar de rime. Pe scurt, pînă luna viitoare trebuie să mă prezint cu cel puțin trei bucați de minimum trei strofe fiecare.

— Bine, Nelule, dar ceea ce vrei să faci tu se numește plagiat, adică furt...

— Fii fără nici un fel de grijă! Sînt sigur că n-o să bage nimeni de seamă că poeziile n-au fost scrise de mine.

— Te rog să nu fii obraznic!

Angela Chiuaru

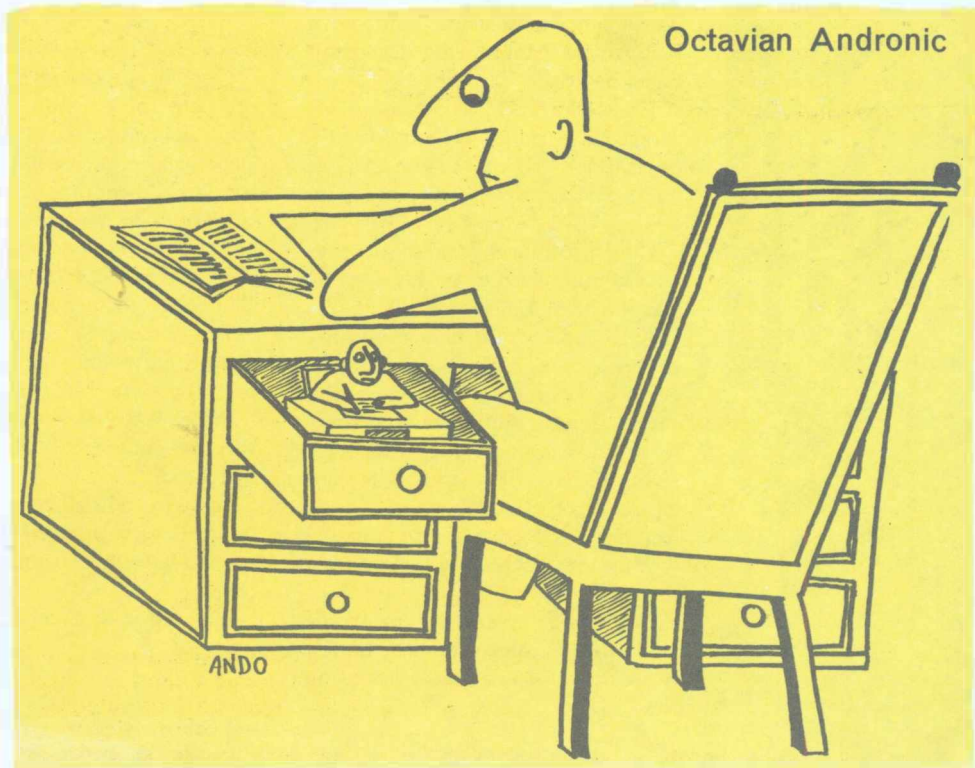
Un fir de iarbă

Nu sînt decît un fir de iarbă, știu,
Alături de un înfinit de fire,
Dar de pornesc cu ele în oștire
Răpun sub pas cel mai întins pusti.

Îmi toarnă zorii roua în potire,
Amurgul mă-nvestmîntă-n purpuri;
Un strop de viață doar în mine țiu
Și-l apăr cu tulpina mea subțire.

Furtuna semn de tinerețe-mi pare
Și fulgerele focuri vii de vatră
Ce vor să mă supună la-ncercare.

Nu-mi pasă nici de lupii care latră;
Visez păduri întinse, fără fiare
Și cresc cu îndirjire chiar prin piatră!

Și iadul e pavat cu intenții bune!

— Bine că te întâlnesc, Mitică, puiule! Ajută-mă să le car pînă la mașină, că mi-au rupt mîinile!

— Da' de unde vii atît de încărcat, Năică?

— De la »Alimentara« aia din colț. Că așa sînt eu construit. Nu pot vedea suferință în jurul meu!

— Zece kile de ulei, Năică?

— Ce-s zece kile, Mitică? Un most! Două kile îmi trebuie doar pentru gătit. Alt kil pentru niște chei care ruginesc în broască. Se făcură trei, Mitică? Da' o salată verde d-aia cu vitamină nu trebuie să mănînc? Așa-i că s-au mai dus două kile? Da' căruciorul copilului care scîrție de școală morții nu trebuie uns? Va'zică încă două kile! Patru, va'zică... Va'zică, șapte kile dintr-un foc! Da' mai pune trei de rezervă... să fie acolo, că nu știi ce se întîmplă! Iacă zece kile! Ruginesc cheile, scîrție căruciorul, vrei o salată... scoți rezerva! Ai văzut, Mitică? Te spe-riaseși de tot!

— Și aici ce-ai mai luat, Nae?
— Zahăr, Mitică. Zece kile de zahăr.

— Zece kile?

— Pentru flori, frate! Nu te mai uita și tu încrucișat! Ca să se mențină proaspete, florilor le trebuie zahăr. E o chestie elementară. Mă mir că n-ai învățat la școală treaba asta!

— Și zece kile de vin tot pentru flori, Năică?

— Nu. Pentru soacră-mea. E bătrînă și...

— Înțeleg. Toți bătrînii simt nevoia de puțin alcool...

— Nu-i vorba de așa ceva! Cum o să-i dau bieteii bătrîne, vin?! Dar știi... oricînd se poate întîmpla o nenorocire... și eu, ca bun creștin, cu ce o spăl? Cu apă chioară? Ce să fac, Mitică, dacă am cultul morților?!

— Păi cu vin se spală simbolic, Nae, ce dumnezeu!

— Ce-s zece kile, Mitică? Nici pe-o măsea... ăăă nici pe un simbol n-ajunge!

— Văd că ai luat și cîteva pachete

cu macaroane.

— Pentru puștiul meu, Mitică.

— Bravo! Să nu-i fie de deochi! Le mănîncă el pe toate?

— Nu, Mitică. Se joacă. Ia o boabă de orez în gură și suflă pe bățul macaroanei. Și iar o boabă și iar suflă! Că d-aia luai și zece kile de orez, ca să aibă ce sufla! Ce vrei! Noi n-am fost copii?

— Dar cu kilogramele astea de mălai ce mai faci?

— Pentru păsărele, Mitică!

— Păsărele?

— Ei da! Ce te miră? Ele nu sînt suflete? N-au drept la hrană? Numai noi să ne umplem stomacul? Cînd le văd dimineața venind la geamul meu, îmi tresaltă sufletul de bucurie! Știi ce pofticioase sînt? E extraordinar! Vin stoluri, stoluri! Și încep ca la comandă: tiri ti, tiri ti, tiri ti și nevastă-mea, harșt! D-abia pridedește să le curețe.

— Cum să le curețe?

— De pene.

— De pene?

— De pene. Ce te miri așa? N-ai mîncat niciodată pilaf cu vrăbiuțe?

— Păi...

— Păi! Ce vrei? Să le dau zece kile de mălai pe gratis? Ce-s eu? Rotschild?... Acu' mă reped să văd niște materiale de construcție... îmi trebuie...

— Știu, Nae! Faci niște cuiburi pentru rîndunele! Lua-te-ar dracu!

LA MUNTE, LA BRAȘOV!

Morcov Ion, profesor de geografie la Liceul nr. 1 din Brașov, își desfășura activitatea la catedră după o rețetă originală. El preda elevilor noțiuni cînd confuze, cînd eronate, dar mai ales drămuite încît elevii bănuiau că Morcov era mai mult farmacist decît profesor.

La examinare însă, profesorul de geografie le punea elevilor »munți« de întrebări, încît aceștia aproape nu mai știau nici pe ce paralelă se află.

Cînd profesorul Morcov nu preda sau nu-i asculta pe elevi, el se ocupa de o altă »disciplină«: îi insulta.

Activitatea strălucită a numitului profesor a fost adusă la cunoștință, de către »Urzica«, Inspectoratului școlar al județului Brașov. Inspectoratul a »examinat« pregătirea profesorului Morcov și a ajuns la concluzia că el este slab pregătit profesional, dar în materie de comportare necorespunzătoare față de elevi e un as.

Ca urmare a acestor »probe de laborator«, inspectoratul a hotărît ca Morcov să nu mai predea în

învățămînt.

O hotărîre pedagogică salutară pentru relieful geografic al corpului didactic.

CHEFURI... «VETERINARE»

Oameni sîntem și știm că, uneori, sînt bine venite un șpriț, o bere, un coniac sau alte sortimente alcoolice. Tehnicianul veterinar Diaconu C. din comuna Slivilești (Gorj) apare însă în permanență acolo unde știe că aceste sortimente sînt bine venite... des. Zilnic, la bufetul cooperativei sau pe la diverși cetățeni din comună, Diaconu încinge chefuri zdravene de nu mai știe ce profesie are și nici cum îl cheamă: »Urzica« a șesizat cazul Direcției agricole județene. Aceasta a confirmat că, într-adevăr, veterinarul e un mare tehnician în materie de țuică. Pentru priceperea și abnegația sa, Diaconu C. a fost aspru sancționat..

Hai noroc și la mai... mică!

I. VASILE

Puterea obișnuinței

de Stelian Filip

*Cînd începuse să vorbească
(O limbă cvasi-păsărească!)
S-a adresat cu-o rugămînte
Spre fericitul său părinte:*

— Hai, tată, fă-te măgaruș
Și ia-mă ciuș!

*Tăticul, foarte încîntat,
Pe loc s-a metamorfozat
Și-a început (rizind se pare!)
Să-și ducă plodul în spinare.*

*Acest tablou (la figurat!)
De-atunci e-aproape neschimbat.
A survenit, ca-nfățișare,
O singură modificare:
Tăticu-i azi pensionar,
Iar fiul... ditamai măgar!*

URZICA
AJUTĂ

Deși cooperativa din Vinătorii Mici și-a procurat mobilier pentru înființarea unei frizerii, aceasta nu a fost dată încă în folosință.

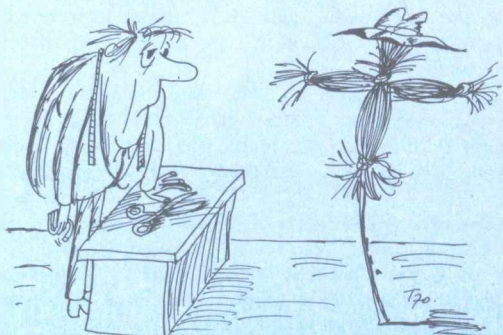
— Aici e de noi!

La Terasa «Tincăbești», situată pe un traseu de mare trafic, automobilii aflați în trecere găsesc în general doar băuturi alcoolice.

— Ce suc de fructe aveți?
— De prune.

Centrele nr. 24 și 25 ale Cooperativei meșteșugărești din Oltenita au executat numeroase comenzi de proastă calitate, care au fost refuzate de clienți.

SPERIETOAREA: — Am auzit că aveți niște costume pe măsura mea!

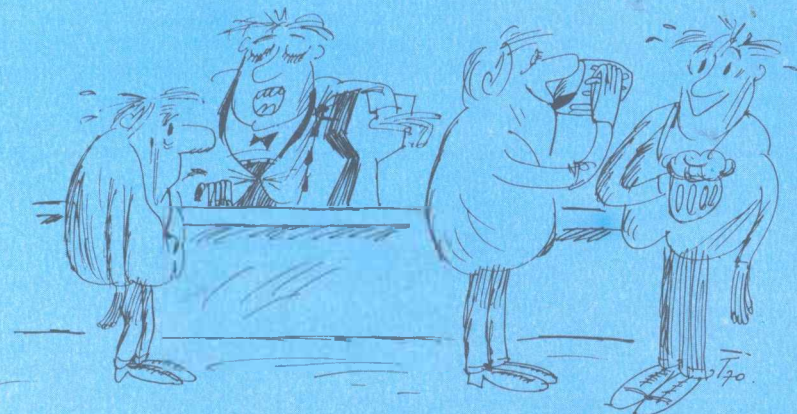

Bușetul din satul Pietrele a fost amplasat la marginea satului, unde pentru a se putea ajunge, trebuie străbătut un drum foarte lung.

— De când cu bușetul ăsta, mai stă și ai meu seara cu mine.

La Bușetul din Oinacu, deși sînt necesare 100 de halbe, există doar 12 bucăți

— Sinteți ai 13-lea; aveți ghinion.

**REPORTAJ REALIZAT DE
I. VASILE ȘI DAN MANOLESCU
DESENE DE AVRAM ANTON**

SALVA... AMOR'

POVESTEA PALMIPEDELOR

Desigur că a provocat o mare supărare printre rațele și găștele din Constanța darea în folosință la 1 octombrie 1968 a unei instalații care avea să le amenințe silueta atât de dorită de reprezentanțele sexului slab, chiar și la palmipede. Era vorba de o îngrășătorie din import, în care s-au investit peste cinci milioane de lei, adusă la Cumpăna de fabrica «Industria cărnii», pendinte de Combinatul industriei alimentare din Constanța. Se scontă realizarea unui spor de carne anual de 120 de tone, prin anularea siluetei a 120 000 de capete, mai bine zis trupuri, de grațioase palmipede.

Iată însă că respectivele găște și rațe s-au ofuscat degeaba întrucât povestea cu îngrășătoria nu le-a mers celor care urmăreau fără milă deformarea frumoaselor lor corpuri. Se spune chiar că, aflind de intenția importării acestei îngrășătorii, palmipelele ar fi înaintat un memoriu în care arătau celor în cauză că, cităm: «Nu băgați cinci milioane în afacerea asta deoarece nu aveți asigurată baza de palmipede aici în județ pentru că noi rațele și găștele ne știm câte sîntem și în nici un caz nu veți putea realiza sporul de carne scontat pe spinarea noastră».

Se spune însă că cei vizați au declarat că n-au ajuns să se ia după judecata unor capete de găscă, cărora, chiar dacă în limbaj științific li se spune pretențios «palmipede», în fond tot niște găște sînt. Așa că în zadar au strigat găștele «ga! ga! și rațele mac! mac!», instalația a fost adusă. Din păcate însă s-a văzut că dreptate au avut bietekele păsări. Astfel, în trimestrul patru din 1968, s-a realizat un spor de carne de numai 15,9 tone. Exact din motivele prevăzute de palmipelele în cauză. În lipsa lor, proprietarii instalației au adus, spre îngrășare, oi, făcînd unele modificări instalației. Vă imaginați cît de jignite s-au simțit domnișoarele palmipede, care au afirmat că pentru îngrășarea oilor nu era necesară o instalație în valoare de peste cinci milioane, oile fiind niște individe mult mai puțin aristocrate și care se îngrășă mult mai simplu și nu pe bază de import, ele neavînd ficat de găscă.

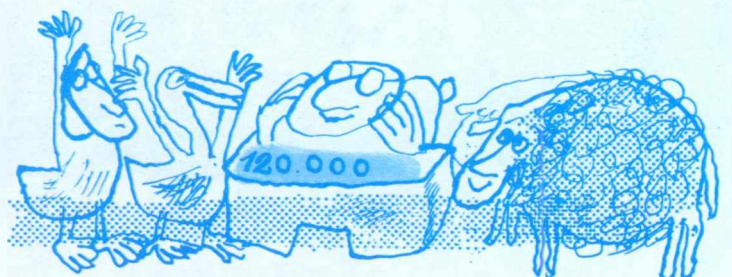
Așa se face că, în continuare, în 1969 la producția de carne de găscă și rațe realizările s-au ridicat la 222 000 lei... pierderi, acestea fiind acoperite în mare parte tot de bietekele oi, care au adus un beneficiu de 184 000 lei, rămînînd totuși o pierdere de 38 000 lei.

În sfîrșit, pentru anul 1970 s-a planificat un spor de carne de 10 tone pe spinarea palmipedelor. Răzbunarea lor a fost însă cruntă, deoarece între 1 ianuarie și 31 mai 1970 nu s-a obținut nimic. Noroc tot de blindele oi care au sărit în ajutor și au adus un spor de unsprezece tone.

Dar iată că și oile au început să se întrebe de ce era nevoie să se investească cinci milioane de lei pentru îngrășarea lor, cînd ele sînt dispuse de cînd se știu să se îngrășe la un preț cu mult mai mic, de ce nu s-au avut în vedere posibilitățile locale în ceea ce privește palmipelele cînd s-a proiectat îngrășătoria, de ce nu se iau măsuri pentru folosirea îngrășătoriei la capacitatea maximă și de ce au trebuit să ajungă ele, oile, țapi... ispășitori din cauza lipsei de prevedere a unora care acum lucrează și în pierdere și în plus au căzut și pe capul lor, al oilor, și astupă cu ele toate găurile?

De fapt însă ce astupă? Nu astupă nimic. Pentru că este de înțeles să investești cinci milioane ca să scoți un spor de 120 de tone de găște și rațe pe an. Dar ca să cheltuiești această sumă ca să îngrășezi oile care se îngrășau și fără banii ăștia, apoi asta-i altă găscă!

S.R.

UN ZÎMBET

● Medicul recomandă copilului un medicament și-i spune:

— Să iei cinci lingurițe pe zi.
— Nu se poate, avem numai patru lingurițe în casă.

● Medicul dintr-un mic orașel nu avea clientelă. Într-o zi se prezentă la el un pacient care, după ce fu examinat, întrebă:

— Cît vă datorez, domnule doctor?

— Pacienții mei îmi plătesc cu ce pot. Crescătorul de păsări îmi aduce o găină, vinătorul un iepure, croitorul îmi coase un costum nou. Dumneata ce ocupație ai?

— Eu sînt gropar...

● Cu tot consultul amănunțit, medicul nu poate să precizeze diagnosticul și-l întreabă pe pacient:

— De ce boală suferi, domnule?

— Dacă vă spun, îmi scădeți din prețul consultației?

● Un tînăr întreabă pe medic:

— Domnule doctor, n-ar fi bine să stau cîteva zile în pat?

— Nu-i nevoie. Este suficient să stai în pat cîteva nopți.

● — Nu te teme, — spune tata băiatului — acestea-s vaci, a căror carne o mincăm noi.
— Da, tată, dar aceste vaci sînt nefierte.

● — Copii, asta-i nemaipomenit ce liniștiți sînteți!

— Tăcere, tata a adormit!
— Și aveți grijă să nu-l treziți. Foarte frumos!

— Nu, așteptăm să vedem cînd o să-i ajungă țigara la buză!

● — Domnule director, cînd ați fost plecat a venit un individ și a spus că vrea să vă rupă coastele.

— Și dumneata ce i-ai spus?
— Că-mi pare rău, însă nu sînteți aici.

● — De ce aveți schiuri atît de scurte?

— Am venit numai pentru două zile.

● În centrul terenului de joc se produce o învălmășeală între jucători. Unul dintre spectatori își întreabă vecinul:

— De ce nu intervine arbitrul?
— Nu poate. Se află chiar dedesubt.

● Soția îi spune bucuroasă soțului:

— Închipuiește-ți, Ionele, că din cele trei lozuri, pe care eu le-am cumpărat, numai unul a ieșit cu 10 000 lei.

Soțul se întristează:

— Vezi ce risipitoare ești?! Fără să fie nevoie ai mai cumpărat două lozuri în plus.

● — 300 lei pentru un ciine de rasă? Și în plus, uită-te cum tot clipește dintr-un ochi, asta ce mai înseamnă?

— Îmi face semn să nu-l dau atît de ieftin.

Culese de TEODOR HOLBAN

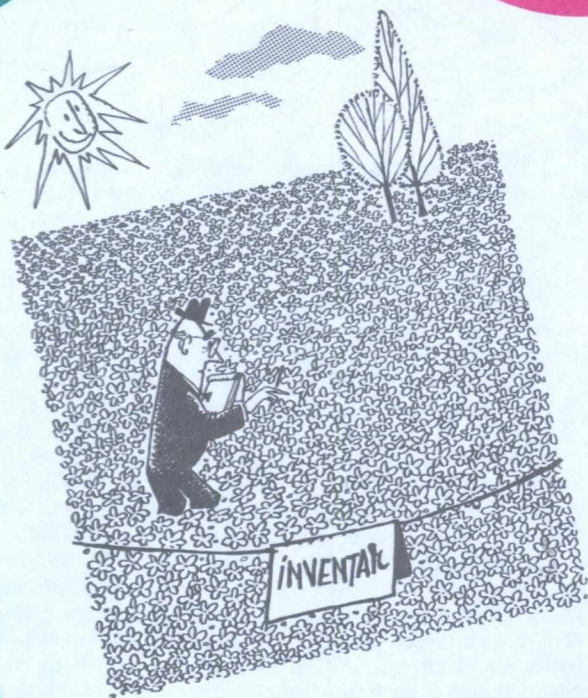

MIOPUL

FĂRĂ CUVINTE

DESENE
DE
EUGEN
TARU

FĂRĂ CUVINTE

— Mă iubește, nu mă iubește!...

ȘI CÎND NU...

Am pus citorva dintre actorii noștri de comedie următoarele două întrebări:

1. — Ce simțiți când spuneți o poantă pe scenă și publicul rîde?

2. — Ce simțiți când spuneți o poantă pe scenă și publicul nu rîde?

Iată ce ne-au răspuns:

Maria Wauvrina

1. — Sînt bucuroasă că munca nu a fost de pomană.

2. — Îmi pare rău că m-a părăsit căldura publicului, pentru care am toată stima.

H. Nicolaide

1. — Mă bucur pentru mine, în primul rînd. Plec acasă cu sentimentul că mi-am mai cîștigat o serie de prieteni.

2. — Depinde!... Dacă autorul poantei nu sînt eu și-i prevăd după prima lectură în succesul... jubilez! Dacă poanta e a mea și e tot atît de proastă, n-o mai spun!

Stela Popescu

1. — Simt că nu iau salariul degeaba...

2. — ...«mă cuprinde o tristețe iremediabilă».

Dem. Rădulescu

1. — Consider că e încă o lovitură dată cronicarilor și, bineînțeles, îmi dau seama de maturitatea publicului. După părerea mea, adevăratul cronicar este publicul.

2. — Simt că trebuie să mă împac cu Dimu Săraru...

Didi Ionescu

1. — Ce a simțit Maria

Antoaneta în clipa suirii pe tron...

2. — Ce a simțit Maria Antoaneta în clipa suirii pe eșafod...

Ștefan Bănică

1. — Mulțumirea că i-am cîștigat.

2. — Teama de a nu-i pierde.

N. Stroe

1. — Eu cred că spectatorul fiind partenerul principal în jocul de-a comedia, treaba merge ca la ping-pong. Arunci o poantă în sală și spectatorul trebuie să răspundă prompt și zgomotos — că, dacă rîde pe dinăuntru — nu e bine.

2. — Dacă se întimplă acest lucru, pentru spectator e plictisitor, iar pentru actorul de comedie este o tragedie.

Carmen Stănescu

1. — Aș sări în sală și i-aș săruta pe toți.

2. — Mă cert automat cu primul coleg care-mi iese în cale.

Horia Căciulescu

1. — E meritul meu.

2. — E vina autorului!

Puiu Călinescu

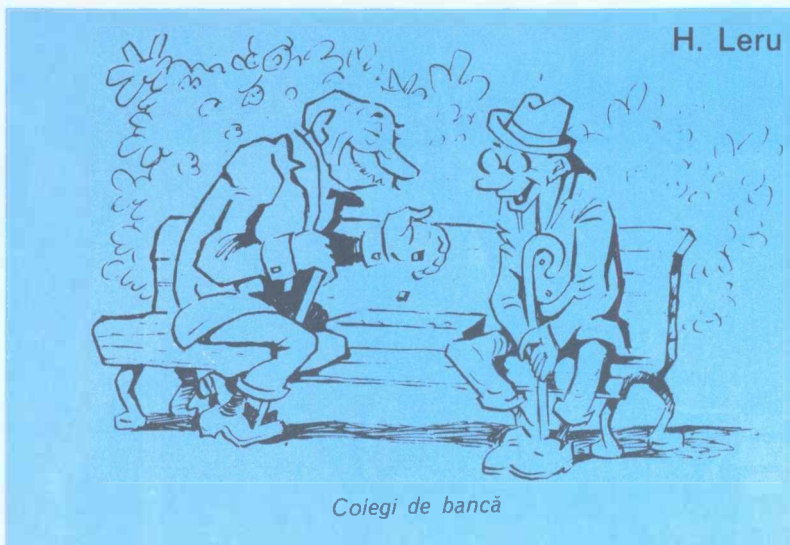
1. — Mă simt în al nouălea cer!

2. — Mă simt în al zecelea iad!

Horia Șerbănescu

1. — Îmi spun că viața e frumoasă...

2. — ...dar prea lungă!

Colégi de bancă

ECHI-TATE

Aurel Felea

Aplaudă-mă, că te-aplaud!
Dacă nu, îți găsesc și eu cusur...
Laudă-mă, că te laud!
Dacă mă injuri, te-njur...

E o problemă de echitate;
Deci fii atent la amănunt, la nuanță!...
Cuvîntul meu știi ce poate:
Atîrnă greu în balanță...

Am ac de orice cojoace
Și produc ravagii!...
...Altminteri, doamna ce mai face?
Sărutări de miini și omagii!...

Cum spui?... Mă iubești și mă admiri?
Ești al meu suflet și... grup?
Bravo!... Știam că sîntem băieți subțiri!
Vino să te pup!...

Observ că, pînă la urmă, îmi plăci,
Dacă-mi dau friu liber impresiilor!...
Nu-mi mulțumi! N-ai de ce! Taci!
...Nu sînt eu omul concesiilor!

Jată-mă și de

de I. Avian

În lunga și glorioasa mea carieră de redactor și umorist, nu mi-a fost dat să înlînesc un caz mai încilcit și mai lipsit de haz, decît cel pe care urmează să vi-l istorisesc. Este pentru înția oară cînd, spre a duce la bun sfîrșit un foileton, a trebuit să cer sprijinul unor detectivi celebri și nu al unor colegi de breaslă, la fel de celebri.

I-am convocat la masa mea de lucru și de satiră pe comisarul Maigret, pe domnul Steed și pe Lady Tara King, care tocmai terminaseră ultimul serial, așa că se aflau în pauza de masă. Le-am povestit întîmplarea. Tara King și-a strîns pumnii, Maigret a mormăit ceva în traducere liberă, din care n-am înțeles o iotă, iar mister Steed și-a fixat în colțul buzelor zîmbetul telegenic nr. 24 bis, apoi toți în cor au exclamat: «N-am înțeles nimic! Preferăm să ucizi pe cineva. E mai simplu. Îți rezolvăm imediat cazul».

După o clipă de gîndire, Steed reluă firul încilcit al povestirii, încercînd să-l descilcească:

— Deci, susții că lucrurile s-au petrecut așa și pe dincolo...

— Întocmai! am confirmat eu. La care Maigret, pușînd din nicotină, rosti: «Cine îmi garantează totuși că lucrurile s-au petrecut așa

și pe dincolo, și că nu s-au petrecut așa și pe dincoace? Nu vă dați seama? E o schimbare de direcție. Încotro orientăm cercetările? Spre dincolo, sau spre dincoace?...

Ceilalți au căzut pe gînduri sau pe altceva, încercînd să găsească dezlegarea.

Într-adevăr povestea se dovedea tare încilcită. U.M.G.B.-ul, adică Uzina de mașini grele — București, aparținea pînă la un moment dat de Ministerul Industriei Metalurgice. Pînă la acest moment dat, problema este clară pentru toți, inclusiv pentru celebrii detectivi. Uzina era aprovizionată bine și ritmic, cu fier vechi de o anumită compoziție, de către Combinatul siderurgic din Galați, care aparține de aceeași mamă: ministerul mai sus amintit. Dar într-o zi, U.M.G.B.-ul, adică uzina de mașini grele, și-a schimbat mama. Forurile superioare i-au găsit o alta, mai nostimă și mai pe profil: M.I.C.M. (Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini).

— Dacă știam despre ce este vorba, mă întrerupse Steed, îl aduceam aici și pe Mama. Grăsunul se pricepe

în chestiuni d-astea materne...

— Nu-l întrerupe! interveni severă Tara, suflecîndu-și bătăioasă mînele bluzei!

— Ho, mademoiselle, ai răbdare, o opri Maigret. Încă nu știi în cine să tragi!...

— Are dreptate comisarul, confirmă Steed, mutîndu-și melonul de pe genunchiul drept pe ceafă.

Eu continui povestea, și chiar dacă n-o fi așa motivul îți vine să crezi că, deoarece nu mai aparținea aceleiași mame, combinatul de la Galați a înțarcat aproape de tot uzina din București. Adică n-a mai aprovizionat-o cu hrană suficientă,

mai exact cu fierul vechi superior, care în fapt reprezenta piinea cea de toate zilele a uzinei bucureștene.

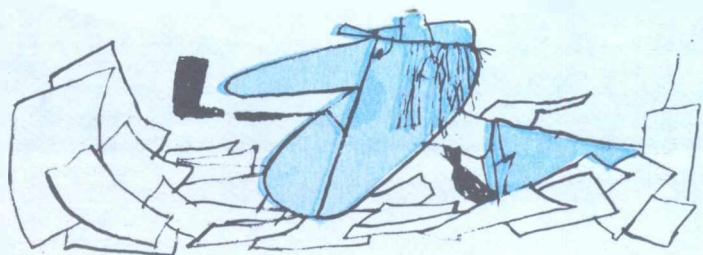
În compensație, Întreprinderea de colectare a metalelor (I.C.M.) a primit sarcină să aprovizioneze cu fier vechi uzina bucureșteană.

— Atunci e bine, mormăi Maigret, dînd pe gît o bragă. Problema aprovizionării s-a rezolvat!

— Nu s-a rezolvat!... Fiindcă I.C.M.-ul n-a reușit să livreze uzinei fier vechi de calitate superioară. Și ca urmare, nenumărate șarje de oțel au fost rebutate...

Tara King, scînci:

— Mă doare capul de la povestea

Educație

Două vecine discută despre educația copiilor.

— Eu — spune una — de câte ori mă cert cu soțul meu, îi trimit pe copii afară.

— Acum înțeleg — răspunde cealaltă — de ce stau copiii toată ziua pe stradă.

Prăjitura

Toto a mâncat prăjitura pe care i-o pregătise mama pentru a doua zi.

— Toto, de ce ai mâncat prăjitura? Nu știai că e pentru miine?

— Ba da, mamă, însă tu mi-ai spus să nu las pe miine ce pot face azi.

Diferență

O femeie își întrebă soțul:

— Ce diferență este între un accident și o catastrofă?

— Simplu. Dacă mama ta cade în apă e un accident. Dacă e salvată, e o catastrofă.

Scuza

O bătrână se oprește lângă un cerșetor și privește cartonul de pe pieptul acestuia.

— Sunt orb. Fie-vă milă de tatăl a treisprezece copii.

— Cum? se miră bătrâna. Ești orb și ai treisprezece copii?

— Ce vreți, doamnă, doar nu văd ce fac...

Prea repede

Doi prieteni se întâlnesc. Unul

dintre ei pare foarte trist.

— Ce ți s-a întâmplat?

— M-am certat cu soția și s-a jurat că nu-mi mai vorbește patruzeci de zile.

— Dar ar trebui să fii mulțumit.

— Mulțumit? Azi e ultima zi.

Locuințe moderne

Doi tineri căsătoriți își caută o locuință. În sfârșit găsesc un apartament cam mic, a cărui chirie e convenabilă.

— Locuința nu e prea mare — spune tînăra — dar în schimb are multe dulapuri.

— Nu, doamnă, — îi atrage atenția proprietarul — nu sînt dulapuri, sînt camere.

IRINA BALTEȘ

Dispută

— «N-ai fi nimic de n-aș fi eu, Ai fi doar o nuia uscată, Iar meritul că zbori, e-al meu», Vorbise arcul spre săgeată.

— Te crezi deștept, a ripostat Săgeata cu un ton jignit, Nu vezi cit ești de cocoșat? Nu simți cit ești de prionit?

Cei doi înfumurați trufași Uitau desigur de... arcași.

G. DRĂGĂNESCU

ta uzină, are soarta celor două Orfeline», și gata siropul!...

În fapt, siropul nu e gata, întrucît acțiunea rămîne în continuare plină de suspens... Într-o ședință operativă, la care au luat parte o sumedenie de foruri competente, Ministerul Industriei Metalurgice se angajează să livreze lunar «Orfelinei», adică uzinei bucureștene, 8 500 tone fier vechi superior. Rezultatul: într-o lună, ministerul a livrat doar 4 400 de tone, iar în altă lună... 609 tone!... La această noutate, melonul lui Steed sări în sus și se țurți de plafon. De ce? Lui Steed i se făcuse părul măciucă.

Maigret mi se adresă: «Tinare, îți mulțumesc pentru invitație și încredere, dar asemenea probleme mă depășesc. Încearcă să furi 609 tone de bijuterii, sau 609 valize, și ți le găsesc!... La revedere!... «O clipă! Povestea nu e gata!», «Povestea nu, dar eu da!»

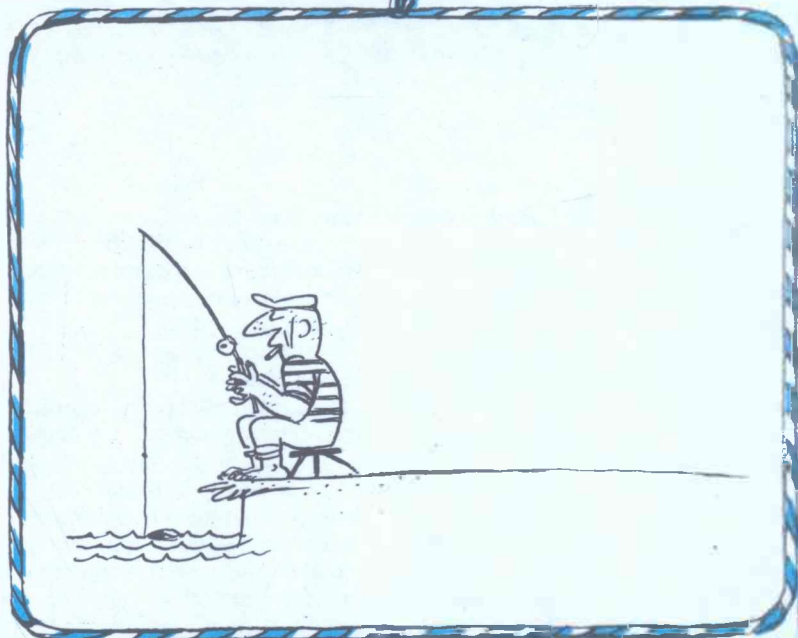
Și într-adevăr povestea nu s-a sfârșit... Ascultați:

În București există destule uzine, care ar putea aproviziona cu fierul necesar uzina bucureșteană, aflată pe post de Orfelină. Dar știți ce se întâmplă cu respectivele uzine?... Ele expediază acest fier vechi... fa-

(URMARE ÎN PAG. 15)

DESENAȚI CU NOI

de A. POCH

Baci Adrian (Brașov)

PUBLICĂM MAI SUS DESENUL SELECȚIONAT LA CEL DE-AL 9-LEA CONCURS „DESENAȚI CU NOI“

asta!

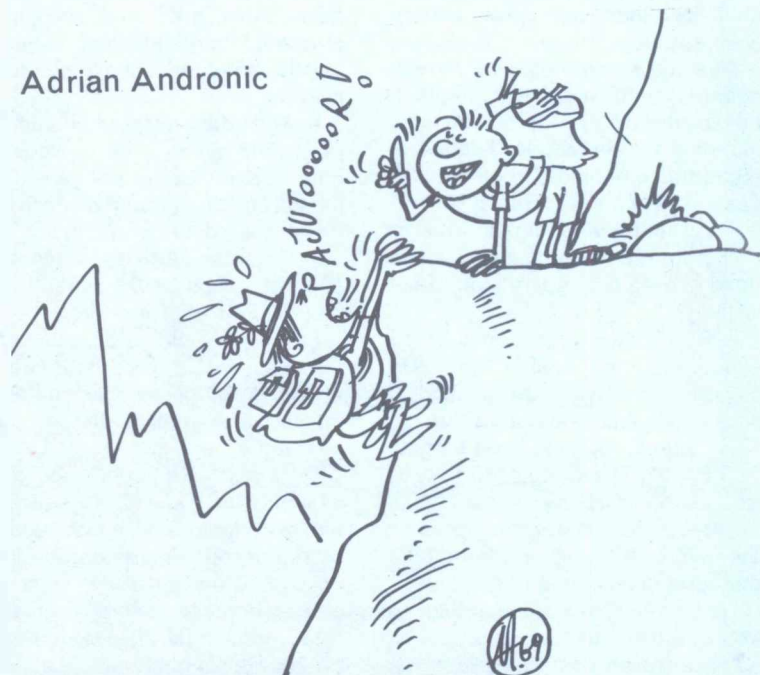
Și înghiți un piramidon, un anti-nevralgic, un carbaxin și o bomboană fondantă. Uluit, Steed, o întrebă:

— De ce și bomboană fondantă?

— Ca să derutez cercetările! răspunse Tara, sec, în vreme ce Maigret răsturnă pe gît un triplu sec, și apoi încă două.

— Asta ca să văd deducțiile dublu!, rosti Maigret, plescăind misterios din limbă. Important e să existe deducții, altminteri toată treaba asta nu mai e poveste polițistă, ci o banală poveste lacrimogenă, o schematică peltea de dragoste: Ministerul Metalurgiei nu mai iubește uzina bucureșteană, o depozitează de zestrea ei de fier vechi, uzina face o scenă sfișietoare, strigă «mamă», strigă «tată», strigă «fier», combinatul gălățean își vede mai departe de treburile lui, intervine I.C.M.-ul, care strînge la pieptul lui uzina, oferindu-i inima, sentimentele și fierul său vechi, uzina îi respinge dragostea și fierul, ca necorespunzătoare, spectatorii suspină, își șterg lacrimile, oftează: «bia-

Adrian Andronic

— Îmi faci cadou colecția ta de timbre? Îmi dai în fiecare zi, porția ta de prăjitură? Îmi rezolvi de acum încolo toate problemele la aritmetică?

Pedagogie

de Al. Vasiliad

Copilul face o boroboată și tatăl îl cheamă autoritar în casă.

— Șezi, fiule, — îi zice c-o voce groasă și categorică, avem de discutat lucruri importante.

Copilul se așază timid pe un fotoliu, iar tatăl său trece dincolo de birou. Scoate o carte groasă din bibliotecă și o răsfoiește distrat, cu multă gravitate.

— Ascultă, — începe cu un ton foarte calm, — am impresia că la vîrsta ta, nu neg, destul de fragedă. În fond ai 11 ani, nu ești totuși conștient pe deplin de responsabilitățile pe care le are un copil bine educat față de părinții săi, față de ceilalți membri ai societății noastre. Nu știu, poate consideri că vorbele mele...

— Dar, tăticlele...

— Te rog! De cînd, mă rog, ai luat obiceiul acesta detestabil să intrerupi interlocutorul? Este o dovadă de primitivitate, este un lu-

lămurit-o. Mi s-a mai spus că, pentru a nu știu cîta oară, ai refuzat cu îndărătnicie să cedezi locul în tramvai unei doamne mai în vîrstă. De ce?

— Fiindcă veneam de la stadion. Eram obosit.

— Nu neg că sportul fortifică și întărește organismul. De aceea el trebuie practicat din copilărie și avem în istoria civilizației exemple de mari personalități pe care sportul le-a ajutat să ducă o viață fructuoasă, ajutîndu-le să-și desăvîrșească operele. Dar de aici și pînă la a motiva în mod nejustificat impolitetea, dă-mi voie, dragul meu, să-ți spun că este un drum lung, foarte lung. Trebuia să-i cedezi locul doamnei aceleia.

— Da, tăticlele!

— Nu am nevoie numai de aprobarea ta formală. Am nevoie ca tu să-ți faci un examen de conștiință serios astfel ca însăși comportarea ta de-acum înainte să demonstreze că s-a petrecut o cotitură.

Și tatăl continuă în felul acesta aproape o oră, în timp ce copilul se înfundă tot mai mult în fotoliu. În cele din urmă, tatăl încheie:

— Spune-mi, fiule, ti-a fost de folos conversația noastră?

— Da, tăticlele.

— Ai să mai spargi geamuri?

— Nu, tăticlele.

— Ai să fii politicos?

— Da, tăticlele.

— Ai să mai stai pe scaun în tramvai cînd zărești un om mai în vîrstă lingă tine?

— Nu, tăticlele.

— Bravo, fiule! Așa trebuie să judeci lucrurile. Deocamdată rămii aici și mai meditează puțin la comportarea ta, apoi cînd crezi că ai terminat, mergi afară și te joacă.

Apoi tatăl se scoală și pleacă în oraș.

Imediat după el, copilul iese aiurit și abia ajuns în curte, vede alți copii jucîndu-se cu mingea. Copilul se repede, ia mingea și privește geamurile casei cu ură.

— Geamuri afurisite, șoptește el supărat, — din cauza voastră mi-a făcut tăticu atita morală!

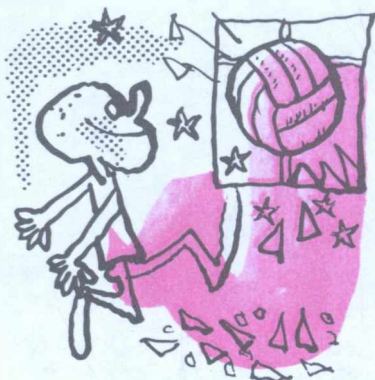
Și nici una, nici două, pune mingea jos, se dă cîțiva pași înapoi și, lovînd în minge de mai multe ori, începe să spargă cu metodă toate geamurile.

Și bineînțeles după aceea se suie într-un tramvai, se așază pe unul din locurile din față rezervat bătrînilor, refuzînd să cedeze locul unei bătrînele girbovite, ceea ce-i atrage dojenile celorlalți călători.

Iar seara tatăl află despre noile boroboate ale copilului și-l cheamă autoritar la el în birou pentru o nouă discuție ca de la bărbat la bărbat...

— Nu mai ține! Bătrîna nu vrea să mă mai hrănească. Trebuie să mă... înșor.

cru inadmisibil faptul de a nu asculta cu atenție și solicitudine ce ti se spune.

Așadar, am impresia că nu ești conștient pînă la capăt de implicațiile profunde ale faptei tale, sau mai bine zis ale faptelor tale. Să le recapitulăm: Primo. De ce ai spart geamul? Cum s-a întîmplat?

— Cu mingea, tăticlele. Ionel a tras puternic, mingea s-a lovit de mine și de-aici în geam. Zău, n-am vrut.

— Bun. Rețin că tu consideri că elementul intențional a lipsit. De ce atunci n-ai venit să-mi relatezi singur această fărădelege?...

— Fiindcă... fiindcă mi-era frică!

— Frică?! Ți-era frică?! Cum poate să-ți fie frică? Doar nu te bat, nu te maltratez, nu te jignesc... Eu aplic cele mai înaintate metode pedagogice, discut cu tine ca de la bărbat la bărbat fiindcă vreau să obțin ca tu însuși să devii capabil să-ți cenzurezi comportarea în așa fel încît să dovedești că ești adeptul unei comportări civilizate în societate. Să zicem că asta am

CUM A SCĂPAT PRIETENUL MEU DE POLITETE

Prietenul meu era un om atît de bine crescut, încît cele mai mărunte fapte cotidiene care îl puneau în contact cu oamenii îl făceau să dea drumul la cel puțin o duzină de formule de politete: mulțumesc, n-aveți pentru ce, scuzați, nu face nimic, poftiți, vă rog, cu plăcere... Trăia sub dominația tiranică a acestor formule.

Cînd trebuia să ceară vreo informație la telefoane, zicea: «Stimată duduie, sînt dezolat că vă deranjez la ora asta. V-aș fi recunoscător dacă ați avea amabilitatea să...» «Mai repede, mai repede, nu țineți firul ocupat», îl întrerupeau vocile cîntate ale insensibilelor telefoniste.

Avea un amic cu o familie numeroasă. Întîlnirea cu el era un chin pentru că la despărțire trebuia să-i spună: «Respectuoase sărutări de mîini mamei și soției tale, salută-l cordial pe unchiul tău din partea mea, transmite-i verișoarei tale multă sănătate și sărută-i pe copii». Pe urmă, după ce amicul se depărta binișor, alerga după el și-i spunea gîfîind: «Pe femeie o uitasem. Transmite-i urările mele de bine și spor la treabă». «Care femeie?», întreba amicul mirat. «Femeia de serviciu».

Toate astea îl făceau să piardă o groază de timp. Dar n-avea ce face. Doar trăim într-o lume civilizată, nu?

La serviciu i se scurgea pe puțin o jumătate de oră cu salutarile și întrebările de rigoare. Avea șase colegi în birou. Și mai era și portarul.

În autobuz, cam în fiecare dimineață îl auzai: «Un bilet de cincizeci, vă rog. Mulțumesc. Nu aveți restul? Nu face nimic. Poftiți, doamnă. Vai, iertați-mă, v-am atins cu servieta. Poftiți, doamnă. Nu, nu cobor, dar vă fac loc imediat. Vă rog, nu trebuia să vă cereți scuze pentru un fleac de ghiont! Poftiți, doamnă. Poftiți și dv., domnule. Da, cobor, dar după dv.». Co-

ÎNTÂMPLĂRILE CĂPITANULUI CHIȚIMIA

(POVESTITE DE EL ÎNSUȘI)

— Vă salut!

Am întors alene privirea și-am zărit lângă mine o matahală de om cit toate zilele, negricios, cu o față bolovănoasă, pe care briciul n-o atinsese de vreo săptămână.

— Ce vrei tu?

— Pe mine să nu mă tuțuești, don'șef că... Eu am venit cu gânduri cinstite: sint hoț.

— Cee??

— Ce-ai auzit. Am venit să mă autodenunț; mă las de meserie.

— Ce meserie ai... dumneata?

— N-am spus? Hoț. Spărgător de case de bani. Adică, am fost, că acum... M-apuc de cărat butelii de aragaz, ori mă fac dracului... spălător sau gresor și fur cinstit.

— Da' ce-ai, nene, de ce te lași de meseria asta? E bănoasă, e curată, e...

— Asta s-o spui lu' mutu. Și fără lămurire că...

Am tăcut și m-am dat mai aproape de rastelul pe care aveam rînduite patru automate și-o pușcă mitralieră.

— Pofțim, predau și pistolul, zise matahala, aruncînd

pe masă un «Mauser» cu două încărcătoare.

— Stai, măi frate, l-am luat eu cu binișorul, spune-mi și mie de ce vrei să...

— Nu mai merge, mi-o retează el, înțelegînd pesemne ce voiam să-l întreb.

— De' ce nu mai merge?

— E o meserie ratată. Da: ra-ta-tă!

— Tot nu înțeleg.

— Nu fă pe niznaiul, dom'le căpitan, că eu nu-s din ăia... Nu mai merge și gata. Oamenii se țin de șotii.

— De șotii?

— Păi dar? Ascund cheile de la casele de bani prin sertare, cheile de la sertare le pun dracu știe pe unde sau la îndemîna oricui!... Iar în casa de fier...

— Fii mai concret.

— Concret? Bun: Mai deunăzi, într-o noapte de zmoală, merg eu să sparg niște case de bani la Uzina de reparat material rulant din București, pe strada...

— Așa, și?

— Iau cu mine «gura de lup», aparatul cu acetilenă, nitroglicerina... Cînd colo...

— Ei?

— Găsesc în mapa de pe

un birou cheile unui sertar și în sertar... cheile casei de bani.

— Și?

— Cum «și»? Treabă-i asta? Să nu-și poată face omul meseria calificat?

— Și... cîți bani ai furat, păcătosule?

— Bani? Caselor astea n-ar trebui să li se mai spună «de bani». Nici o lețcaie. Toți predați la Bancă. Doar niște plicuri sigilate. Am deschis unul din curiozitate.

— Și?

— Secret.

— Secret?!

— Aha. Ce vă mirați? Erau documente secrete...

— Și nu le-ai luat?

— Să bag oamenii în bucluc? se răsti mătăhălosul, ridicîndu-se supărat de pe scaun și venînd spre mine. Eu sint hoț cinstit, dom'le, nu spion. Am și cazier la «Capitală», nu-s un tcherberchea, țipă el, punîndu-mi o mină grea pe umăr.

...Cînd m-am trezit, mi-a părut rău că mi se spulberase visul. Dacă hoțul s-ar fi predat cu adevărat!...

Victor Jerca-Gorjan

bora transpirat, enervat și scîrbit de el însuși. Dar pur și simplu nu izbutea să nu fie politicos.

«O vreme minunată azi, nu-i așa?», îi spunea vînzătoarei de la tutungerie. Vînzătoarea îi răspundea acru că puțin îi pasă de vreme, că aseară i-au ieșit lipsă trei lei și cinci bani din casă, că hingherii i-au luat ciinele, că bărbatul ei a avut nesimțirea s-o părăsească decedînd acum paisprezece ani, că... Stătea pironit acolo, ascultînd-o politicos o jumătate de oră, deși era grăbit. N-ar fi putut s-o întrerupă nici în ruptul capului.

Da, devenise sclavul formulilor de politețe. O întreba pe lăptăreasă cum a dormit, mulțumea frizerului după ce îi strecura bacșiu în buzunar, cerea scuze lucrătorilor de la salubritate cînd îi trimiteau, cu măturile lor, un nor de praf drept în obraz.

O dată s-a pomenit spunînd «nu face nimic» unui ciine care îi sfîșiasă pantalonul. Altă dată, a sărutat mîna unui bărbat în timp ce-i spunea «transmite doamnei omagiile mele». Altă dată, după ce l-a felicitat pe un coleg care fusese avansat și acesta i-a mulțumit, el i-a răspuns automat «n-ai pentru ce».

Întîmplările astea l-au plictisit atît de tare, încît s-a jurat să nu mai aibă liniște pînă cînd nu va scăpa de tirania politeții.

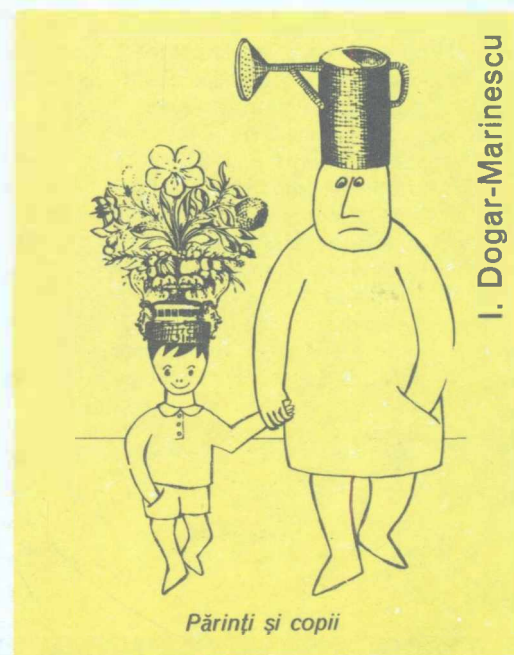
Și a scăpat. Cum? Simplu. Și-a cumpărat o mașină. Cum a pus mîna pe volan, s-a și simțit eliberat de jugul pe care-l purtase atîta vreme. Domnișoarele, doamnele și domnii, omagiile și complimentele au dispărut ca prin farmec. Acum oamenii sînt pentru el ovine și bovine, chiori și surzi, cretini și imbecili, idioți și gură-cască. Și, după gradul de gravitate al defectelor, pe unii îi trimite la Dumnezeu, iar pe alții la dracu'.

Pentru că, acum, oamenii nu mai sînt egalii lui: sînt pietoni!

Veronica Bertoli

I. Davidescu

I. Dogar-Marinescu

Gh. Chiriac

— Ce faci, dragă, nu vezi semnul «Oprire interzisă»?!

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

ca, în curînd, să apară o explicație. Dar mai bine ar fi ca, în loc de explicație, să apară cineva care să facă ordine.

*Ionescu Alexandru,
Bucovăt-Doli*

DRAGĂ URZICO,

De mai multe luni, șoseaua Broșteni-Suceava a devenit impracticabilă din cauza unor degradări provenite din uzură și lăsate în voia lor. Ca atare, pe traseul respectiv, nu se mai poate circula cu autobuzul, care, dacă ar intra pe acest drum, s-ar deznoda...

Cazul a fost semnalat de către cetățeni Consiliului popular al județului Suceava, care susține însă că șoseaua nu se mai află în administrarea sa, ci în aceea a Combinatului minier Gura Humorului, care, la rîndul său, pretinde că biata șosea nu-i aparține, ea fiind a Consiliului popular județean Suceava.

Deocamdată nu a intervenit încă nimic nou în această problemă, neînțelegerea dintre Consiliu și Combinat menținîndu-se în formă.

Sper totuși că pînă la urmă totul se va rezolva cu bine, dar pentru aceasta trebuie neapărat să vină la fața locului un «oficial» care să stabilească, o dată pentru totdeauna... paternitatea șoselei!...

Că doar trebuie să se știe o dată cine-i obligat să-i plătească... întreținerea!

Ștefănescu Nicolae, Suceava

URZICUȚO,

Mi-am cumpărat, nu demult, o pereche de pantofi fabricați de întreprinderea «Flacăra Roșie» din București, la prețul de 160 lei. După numai două ore, timp în care încălțat cu acești pantofi am umblat prin oraș, m-am înapoiat acasă unde, descălțîndu-mă, am observat că ciorapii deveniseră, din bej cum erau cînd o pornisem la drum, maro-portocaliu. Cercetînd cauzele acestei transformări, am descoperit misterul colorării ciorapilor. Vopseaua provenea de la căpșeala pantofilor, al cărei colorant a intrat în fibrele șosetelor. Mai tirziu, cineva m-a lămurit că aceasta se datorează nesupravegherii la «Flacăra Roșie» a operației de fixare a șalțelor de căpșeală, motiv care a făcut ca vopseaua s-o ia razna...

Și astfel a apărut cel mai convenabil tip de boiangerie,

și anume: «boiangeria pe picior», care vopsește garantat ciorapii, fie că-ți convine, fie că nu...

Dacă nu-ți convine, n-ai decît să nu porți pantofii pe care i-ai cumpărat, dacă-ți convine...

Stancu Doru, Craiova

URZICO DRAGĂ,

Depozitul de ambalaje de la uzina «Electroputere» din Craiova ocupă o suprafață apreciabilă. Aici însă, în loc să domnească, dacă mă rog nu se poate o ordine perfectă, măcar un fel de intenție de bună gospodărire, s-a instaurat vraiștea totală deoarece nimeni nu se îngrijește de sortarea, stivuirea, compartimentarea și valorificarea ambalajelor. Ca să nu mai spun că, printre respectivele ambalaje, se pot găsi uitate bidoane, tamburi și butoaie. Într-un cuvînt, privind în incinta acestui depozit, ai impresia că prin mijlocul lui a trecut un taifun.

Cum de s-a lăsat să se creeze o asemenea harababură nu-și poate nimeni explica. Posibil

URZICO,

Sectorul de exploatare Răcătău al UEIL-ului Cluj avea, pînă nu demult, un casier, Orban Tiberiu, care toată ziua făcea socoteli de zicea lumea că om mai calculat ca el nu există. Și tot făcînd atitea adunări s-a gîndit omul la un moment dat că n-ar strica să mai facă și niște scăderi. Trecînd la practică, a început să înregistreze în registrul de casă de două ori aceleași plăți, în acest mod putînd scădea în folosul dumnealui valorile corespunzătoare uneia din cele două înregistrări. Azi așa, miine la fel și poimîine ca alaltăieri, Orban Tiberiu s-a lipit de un pachet de mii de lei.

Acum nu mai înregistrează în registru nimic, că nu mai are pic de timp. În schimb i se înregistrează lui declarațiile, dar nu pentru emisiunea «Voci celebre»...

Popescu Francisc, Cluj

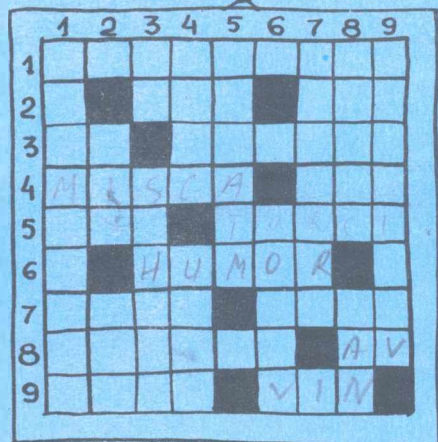
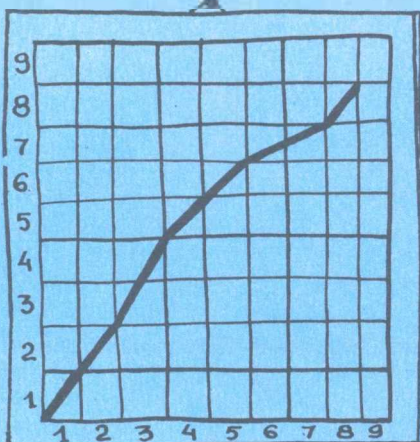
**Rubrică realizată
de
DAN MANOLESCU**

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

1) Pusă în gardă. 2) O fi el pește, da' e muzical. — Astupă anumite guri. 3) 13 la mahomedani. — Fără indoială (fem. pl.) 4) Nu stă la un loc. — Peste mări și țări. 5) Intră printr-o ureche și tot prin aia iese. — Subalternii lui Alah. 6) Soțul satirei. 7) E roșu de la coadă pînă la cap. — Rîs și iarăși ris. 8) Dă pămîntul peste cap. — Cap de avocat! 9) N-are nici o bază. — Apă tare.

VERTICAL:

1) Sub orice critică. 2) Ia lucrurile așa cum sînt. — Neam de traistă. 3) Într-o noapte, pe la unu și cincini... — Îți ia boala cu mîna (pl.) 4) Vorbă grea. — N-are apă nici cît să chiorești un șoarece. 5) Se spune la noi (sing). 6) Te fură văzînd cu ochii. 7) Este niște cărți de joc! 8) Haine vechi (sing) — Se apropie de oraș. 9) E totdeauna primul la mîncat

ILIE IANCU — Galați

Ne întrebați dacă puteți trimite o caricatură pe lună. Desigur. Acolo nu există cititori...

NICOLAE IOSIF VIOREL — com. Mioarele, jud. Argeș

În poezia intitulată «Nu te accepe», vă adresați iubitei astfel:
*Dar ce, tu crezi că-s robul tău
 Ori o insectă închistată?
 Nu am nevoie de-al tău «eu»
 Sînt foarte sigur, niciodată.*

E bine că sînteți foarte sigur niciodată. Se vede după cum ați scris această poezie.

CONSTANTIN CANCU — satul Balta Verde, jud. Dolj.

Habar n-am ce vreți să spuneți prin următoarea cugetare:

«Un bun scriitor este un bun translator de stiluri oratorice.»

De pildă, dumneavoastră din care stil oratoric v-ați inspirat? Cicero nu pare să fie...

EUGEN GALINSZKY — oraș Vulcan, ALEXANDRU IVANOV — Loco, ORLANDO SACHELARI — Cimpulung-Muscel, DANIEL GIURCĂ — Galați, FLORENTIN PREDĂ — Loco

Desene foarte, foarte slabe. Nu au nici o perspectivă.

GEORGE C. ACRIVOPOL — Craiova

Fiți atent la exprimare. Cînd spuneți: «Cu picior peste picior trag distinse din țigară» se poate crede că prezentați un număr de circ.

Ceea ce n-a fost în intenția dumneavoastră.

ALBRECHT GUSTAV — Piatra Neamț

Încă nu. Să mai vedem. Altele.

I.M. VINTILĂ — com. Tălmaciu, jud. Sibiu

Ați ghicit răspunsul, dar invers: «Poantele da, desenul ba!»

ALECU ONCIU — satul Pătlașganca, jud. Tulcea

Poeziile dramatice «Conversare gratuită» și «Melancolie nocturnă» nu sînt pentru noi. Dar nici pentru alții.

IOAN CHIRĂȘ — Petroșani

Nu vă jucați cu imaginile! De pildă, mă indoiesc că iubita, în fața căreia prezentați «un obraz ca un ogor dezolat brăzdat cu mușuroaie și gropi», ar accepta să îl «are» cu frăgezimea palmelor sale. Dacă dă peste unul cu lucernă, vă lasă nemingițat.

RUSU ADRIAN — Ploiești
 Mai trimiteți.

CĂLIN BOȘCU — Reșița

Cam așa (poezia «Iara») se scria acum 25 de ani, cînd Ea — o fată zdravănă, se îndrăgostea de El — care nu era altcineva decît un vajnic strung. Din fericire pentru semînția bărbătească, lucrurile s-au mai schimbat. Mă mir că nu ați observat.

SANDU COSTIN — Reghin

Cred că nu e bine să vă gîndiți tot timpul că nu veți fi publicat. Păstrați-vă moralul și trimiteți alte manuscrise. Cele de acum suferă, din păcate, de prea multă grandilocvență.

Deocamdată, nu!

Eugen Castor, Marian Socială, Mihai Roșca, Elena Danatoiu, Nicolae Iacob, Alexandru Obolenski, Marian Buciu, Ion Sălceanu, Georgetel Poenaru, Radu Butoi, Cornel Miu, G. Albulescu, Radu Bordoș, Cristian Avramescu, Constantin Ciurea, Constantin Stăncescu, Valeriu Florescu, Constantin Galeș, Maria Iuteș, Nicolae Hașu, M. Andrei, Ion Ortacheanu, Dan Teodor, Lucrerețiu Ianculescu, Radu Ștefan Stoianov, Paul Negri, Petru Mugur, Nae P.-Tg. Ocna, Ioana Coandă.

BON DE PARTICIPARE LA CONCURSUL «ILUSTRATE DIN CONCEDIU».

Reamintim cititorilor noștri care-și petrec concediul în stațiunile de odihnă în perioada 30 iunie—30 septembrie, că pot să participe la concursul nostru, trimițându-ne din stațiunea în care se află ilustrate cu salutări pe verso. Cele mai spirituale salutări vor fi premiate după cum urmează:

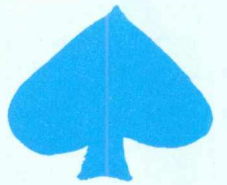
Premiul I 300 lei
 " II 200 "
 " III 100 "

Fiecare ilustrată trebuie să fie însoțită de bonul de participare, pe care îl veți decupa.

Atragem atenția că același concurent poate participa cu mai multe ilustrate de-a lungul întregii perioade, cu condiția ca fiecare din ele să fie însoțită de bonul de participare.

Rezultatul concursului îl vom publica în numărul nostru din 15 noiembrie a.c., ținînd seama că se încheie pe data de 15 octombrie 1970.

FIAT LUX!

Era prin 1968. Într-o noapte liniștită, directorul I.P.A.T. Constanța, pe numele ei nerebusistic Întreprinderea de producție alimentară și textilă, a avut un vis fantastic. Se făcea că toate blocurile litoralului, plus cele din cîteva orașe înșirate în continuarea Constanței, erau feeric luminate cu diverse iampadare și aite genuri de lămpi produse în secția «corpuri de iluminat» a fabricii. «Ușor să visezi, nu totdeauna ușor să realizezi», și-a spus în sine sa directorul. Totuși, cu o grabă greu de explicat, întreprinderea a pornit-o cu toate pînzele sus la aprovizionarea cu materiale și încă după principiul: «decît să lipsească, mai bine să prisosească».

Și materialele n-au lipsit. A lipsit un fiecec, un amănunt: sondarea gustului public în materie de corpuri de iluminat pentru că, vezi bine, în vis, lipsiseră cumpărătorii de la întîlnirea cu directorul.

Acum, în lipsa contractelor de desfacere a producției de lămpi, conducerea fabricii tronează de la înălțimea stocului de 4 100 suporturi metalici pentru iampadare, care nu mai au mult să se transpună într-o pagubă de peste 800 000 lei.

Și din nou se zice că directorul a avut un vis: venise cineva și cerea insistent: **Fiat lux!**

Îngrozit de perspectiva ce-l așteaptă în cazul că s-ar iansa pentru a doua oară într-o producție fără desfacere asigurată, s-a trezit brusc înainte de a-și da seama că, de fapt, nepoftitul personaj nu cerea altceva decît să se facă lumină într-o problemă atît de puțin gîndită de la început.

IATĂ-MĂ ȘI DETECTIV!

(URMARE DIN PAG. 11)

bricilor din țară!... Și în schimb, uzina noastră, orfelină și bucură-teană, primește, dacă primește, fierul vechi de la... Cluj, Suceava, Brașov, Iași și alte suflete caritabile de pe întinsul țării...

— De ce! biigui năucă Tara King.
 — Pentru că,, pentru că o dispoziție a Ministerului Căilor Ferate oprește transporturile de fier vechi, dacă distanța dintre uzine e mai

mică de 50 de kilometri!...

Maigret se prăbuși leșinat, Steed peste el, Tara peste Steed și, profitînd de ocazie, eu peste... nu, nu peste Tara; peste dispoziția Căilor Ferate. Ca să nu fie văzută. Mi-ar fi fost jenă!...

Și acum, ultimul episod: dragii cititori, la dezlegarea acestei nemaipomenite întîmplări, n-am invitat pe nici unul din celebrii detec-

tivi. Motivul? Am și eu deducțiile mele: dacă două ministere, două uzine, zece întreprinderi, 24 de direcții și nu știu cite zeci de capete inteligente de specialiști n-au reușit să rezolve această întunecoasă problemă, cum or să reușescă să-i dea de capăt, trei detectivi, care au fost deștepți, cel mult o dată pe săptămînă?...
 Ar fi prea incredibil suspensul...

Dezlegarea careului nr. 10:

1) STRĂNUT — 2) PROLOGURI 3) RADAR — SAN 4) ID — MIT — DU 5) JUPA — AMIN 6) ICI — ALICA 7) NELIMITAT 8) ROTI — ALI 9) PETICE — IE.

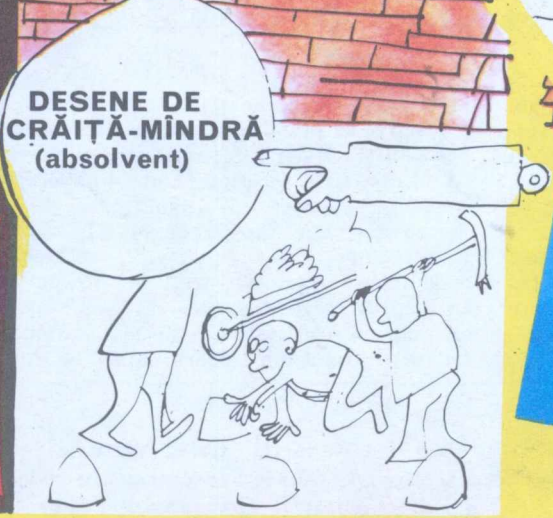
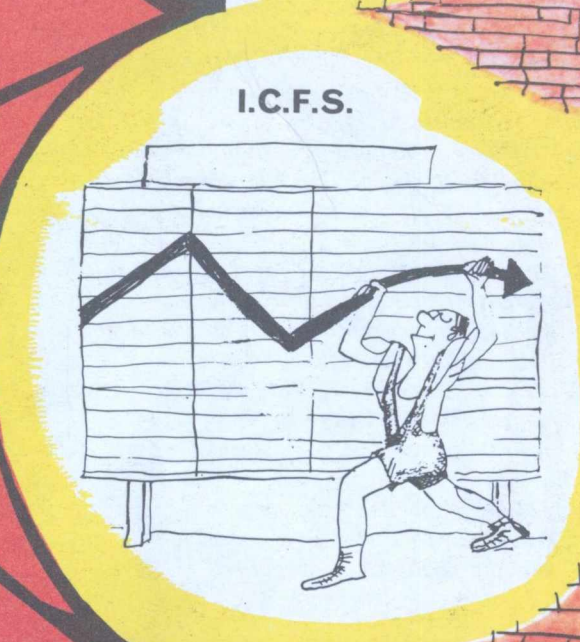
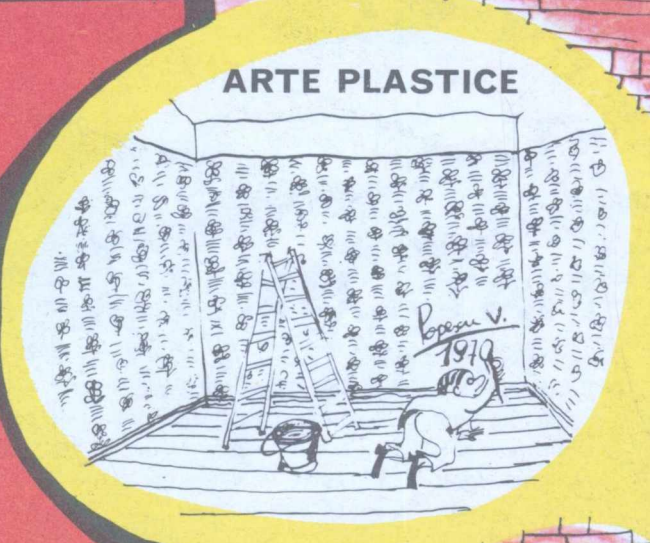
CĂȘTIGĂTOR:
 SANDU RUSU — SARU
 — Bacău Str. Letea, Bloc 17, scara C, Et. IV, Ap. 17.

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
 Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.
 Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

GAUDEAMUS

pe amfiteatrele reconstrucției

URZICA